

РЕШЕНИЕ

№ 5076

гр. София, 21.09.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 26 състав, в публично заседание на 12.09.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мирослава Керимова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **5724** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по жалба на В. Ц. П. от [населено място], област В., [улица], ет.3, ап.9 срещу отказ за признаване на придобито висше образование по подадено заявление вх.№ 06-00-18/16.01.2012 год., който отказ според жалбоподателя е обективизиран в писмо изх.№ 06-00-18/10.05.2012 год. на Изпълнителен директор на Национален център за информация и документация - С.. Претендира се незаконосъобразност на оспорения акт поради нарушение на закона. В жалбата се твърди, че с обжалвания отказ, изпълнителният директор на НАЦИД -гр.С. се произнесъл по процедурата по признаване на висше образование, придобито от П., открита със заявление вх.№ 06-00-18/27.01.2012год., като не е допуснал до оценяване за съответствие с държавните изисквания издадената му от Висше учебно заведение „Междурегионална Академия по управление на персонала“ - [населено място], Р. У., Диплома за магистър ДМ № 136379 от 15.10.2011 год. (рег.№ 132307) и издадената му от същото учебно заведение Диплома за магистър ДИ № 024829 от 15.10.2011 год. (рег.№ 187). Твърди се, че като основание за постановяване на отказа е посочена разпоредбата на чл.7а, ал.1, т.2 от Наредба за държавните изисквания за признаване на придобито висше образование и завършени периоди на обучение в чуждестранни висши училища (обн.ДВ, бр.69 от 2000 год., поел. изм. и доп. бр. 102/2011 год.). Според жалбоподателя, писмо изх.№ 06-00-18/10.05.2012 год. на Изпълнителен директор на Национален център за информация и документация - С. е индивидуален административен акт по смисъла на чл.21, ал.1 ат АПК, както и по смисъла на чл.21, ал.3 и ал.4 от АПК. В писмото се обективизирал отказа на административния орган да

извърши определени действия (да допусне до оценяване и съответно - да оцени съответствието на дипломите с изискванията за признаване на придобитото в чужбина висше образование) - хипотеза, регламентирана изрично в разпоредбата на чл.21, ал.4 от АПК. На следващо място се претендира, че отказът е постановен в нарушение на процесуалните правила. Сочи се, че видно от процесното писмо, процедурата по признаване на придобитото от страна на П. висше образование е прекратена, като административният орган не е допуснал до оценяване за съответствие с държавните изисквания издадената му от Висше учебно заведение „Междурегионална Академия по управление на персонала“ - [населено място], Р. У., Диплома за магистър ДМ № 136379 от 15.10.2011 год. (рег.№ 132307) и издадената му от същото учебно заведение Диплома за магистър ДИ № 024829 от 15.10.2011 год. (рег.№ 187).Твърди се, че отказът е необоснован и немотивиран. В същия липсвало изложение на обстоятелствата, които са мотивирали административния орган да издаде съответния индивидуален административен акт. Бланкетно и без никаква конкретика било посочено, че от отговора на висшето учебно заведение, административният орган приема за установено, че е налице хипотезата на чл.7а, ал.1, т.2 от Наредба за държавните изисквания за признаване на придобито висше образование и завършени периоди на обучение в чуждестранни висши училища. Според П., същият е лишен от право на защита против така издадения индивидуален административен акт.Според жалбоподателя, липсва нарочен административен акт, който да съдържа белазите и реквизитите на РЕШЕНИЕ, което да е и мотивирано, като издаденото писмо не съдържало и фактически и правни основания. Според П., незаконосъобразност на оспореното писмо може да се претендира на всички основания по чл. 146 от АПК. П. твърди, че производството е открито на основание подадено от негова страна Заявление (вх.№ 06-00-18/16.01.2012 год.) за признаване на придобито висше образование от Висше учебно заведение „Междурегионална Академия по управление на персонала“ - [населено място], Р. У., по специалността „Административен мениджмънт“ - Диплома за магистър ДМ № 136379 от 15.10.2011 год. (рег.№ 132307), с което му се присъжда степен магистър за „Мениджър на административна дейност“, както и Диплома за магистър ДИ № 024829 от 15.10.2011 год. (рег.№ 187). Към заявлението били представени необходимите документи в превод от украински език на български език, извършен от лицензиран преводач, със съответната заверка и легализация от Дирекция „К. отношения“ при Министерство на външните работи. Според жалбоподателя, обжалваната заповед противоречи на Конвенцията за премахване на изискването за легализация на чуждестранни публични актове - приета в Х. на 5 октомври 1961 год. и ратифицирана от Р. Б.. За Р. Б., като страна, която е ратифицирала Конвенцията, последната е в сила от 30 април 2001 год. Според П., тази конвенция предвижда унифициран способ за оформяне на публичните актове, предназначени за ползване в чужбина. Това се извършвало чрез приетия от Конвенцията способ - чрез поставяне върху самия документ (или в приложение към него, което е неразделна част) на специално удостоверение - А. (А.). Правните последици от поставянето на А. (А.) върху тези документи били, че същите се освобождават от всякакви следващи форми на заверка и легализация от други висшестоящи местни органи в страната на издаване (в случая от Р. У.), както и от дипломатическото или консулското представителство на държавата - страна по Конвенцията, на чиято територия трябва да се представят (в случая - Р. Б.). На следващо място се сочи, че и двете държави - страната на издаване (в случая - Р. У.), и

страната на чиято територия трябва да се представят (в случая - Р. Б.), са ратифицирали Конвенцията и са обвързани от нейните предписания. Твърди се, че Р. Б., като страна, присъединила се към Конвенцията за премахване на изискването за легализация на чуждестранни публични актове (приета в Х. на 5 октомври 1961 год. и в сила за Р. Б. от 30 април 2001 год. (обн.ДВ, бр.45 от 11.05.2001 год.), трябва да спазва същата, тъй като международните договори, ратифицирани, обнародвани и влезли в сила за Р. Б., са част от вътрешното право на страната и имат предимство пред тези норми на вътрешното законодателство, които им противоречат.(чл.5, ал.4 от Конституцията). На последно място се въвеждат твърдения, че оспорваното писмо противоречи и на целта на закона, тъй като за заявителя се създавали пречки при осъществяване на дейност от негова страна, както и по реализацията му в обществото на придобитите от негова страна знания, умения и квалификация. Прави се искане, съдът да отмени оспорвания отказ.

Ответникът по оспорването, изпълнителен директор на Национален център за информация и документация оспорва жалбата. В становище претендира недопустимост на оспорването. Сочи, че съгласно чл. 21, ал. 1 от АПК индивидуален административен акт е изричното волеизявление или изразеното с действие или бездействие волеизявление на административен орган. Според ответника, писмо изх. № 06-00-18/10.05.2012 г няма белезите на индивидуален административен акт. Цитира разпоредбата на чл. 7, ал. 1 от Наредбата за държавните изисквания за признаване на придобито висше образование и завършени периоди на обучение в чуждестранни висши училища, съгласно която процедурата по признаване на висше образование, придобито в чуждестранни висши училища, се организира от министъра на образованието, младежта и науката чрез НАЦИД в случаите по чл. 6, т.3. Съгласно чл. 21, ал.2 от Правилника за устройството и дейността на Националния център за информация и документация (ДВ, бр. 25 от 2012 г.), изпълнителният директор на НАЦИД подписва както удостоверенията по чл. 14, ал. 1 от наредбата или мотивираните откази да бъде признато висше образование, така и процесните писма по чл. 17 от правилника, уведомяващи заявителя за недопускане до оценяване, каквото представлява обжалваното писмо 06-00-18 от 10.05.2012 г. Твърди се, че съгласно чл. 21, ал. 5 от АПК не са индивидуални административни актове волеизявленията, действията и бездействията, когато са част от производствата по издаване или изпълнение на индивидуални или общи административни актове или са част от производствата по издаване на нормативни актове. Сочи се, че процесното писмо изх. № 06-00-18/10.05.2012 г.. не е индивидуален административен акт, защото е част от производство по издаване или отказ от издаване на такъв акт. Евентуално се претендира, че издаденото писмо е правилно, законосъобразно и е издадено съгласно разпоредбите на нормативната уредба. Според ответника, процедурата по признаване на придобито висше образование в чуждестранни висши училища преминава през етапи, описани в Наредбата. На основание чл. 7а, ал. 1, т. 2 от Наредбата не се допуска до разглеждане в заседание на комисията диплома, издадена от чуждестранно висше училище, признато от компетентен държавен орган на съответната държава по местонахождение на висшето училище за част от системата ѝ на светско висше образование, но обучението е проведено в структури на територията на друга държава, които не са открити и не функционират по законоустановения ред. Твърди се, че с писмо с изх. № 06-00-18/27.01.2012 г. на основание чл. 10, ал. 1, т. 1 от Наредбата за държавните изисквания за признаване на придобито висше образование

и завършени периоди на обучение в чуждестранни висши училища /обн. ДВ, бр. 69 от 2000 г., изм. и доп., бр. 25 и 79 от 2009 г., бр. 59 от 2010 г., бр.102 от 2011 г./ от заявителя е поискано да представи в двумесечен срок следните документи: 1. копие на студентска книжка; 2. виза за обучение в страната, издала дипломата или справка от МВР/МВнР за входящи и изходящи визи за периода на обучение във висшето училище; 3. документ за адресна регистрация в населеното място, в което е проведено обучението или друг документ, удостоверяващ, че обучението е проведено в страната, издала дипломата за висше образование; 4. описание в свободен текст както на начина на провеждане на обучението, така и на начина и мястото на полагане на изпитите. Писмото било получено лично от упълномощеното от заявителя лице на 27.01.2012 г. Жалбоподателят В. Ц. П. не бил представил исканите документи в двумесечния срок. С писмо на ответника изх. № 06-00-18/27.01.2012 г., на основание чл. 10, ал. 1, т. 1 от Наредбата за държавните изисквания за признаване на придобито висше образование и завършени периоди на обучение в чуждестранни висши училища /обн. ДВ, бр. 69 от 2000 г., изм. и доп., бр. 25 и 79 от 2009 г., бр. 59 от 2010 г., бр.102 от 2011 г./ от Междурегионална академия за управление на персонала е поискано да представи информация относно начина, методиката и формата на обучение, количеството на задължителните присъствени учебни часове, мястото и начина на провеждане на изпитите, както и копие от студентската книжка на лицето. От получения отговор с вх. № 06-00-18/21.03.2012 от Междурегионалната академия за управление на персонала - У. било видно, че обучението на г-н В. Ц. П. е проведено в Б., а така също и че е полагал изпитите си в Б.. В изпратеното копие на студентската книжка на лицето фигурират имената на български преподаватели, провеждали лекциите и изпитите по преобладаваща част от изучаваните дисциплини.

СГП, уведомена с писмо, не взема становище по оспорването.

АССГ в настоящия състав, при извършена служебна проверка за допустимост на оспорването приема следното:

Предмет на контрол за законосъобразност в настоящото производство е отказ да бъде допусната до оценяване за съответствие с държавните изисквания издадената на В. П. от Висше учебно заведение „Междурегионална Академия по управление на персонала“ - [населено място], Р. У., Диплома за магистър ДМ № 136379 от 15.10.2011 год. (рег.№ 132307) и издадената му от същото учебно заведение Диплома за магистър ДИ № 024829 от 15.10.2011 год. (рег.№ 187). За този отказ П. е узнал посредством подписано от изпълнителния директор на НАЦИД писмо изх.№ 06-00-18/10.05.2012 год. Съгласно текста на същото писмо, процедурата по признаване на придобито висше образование в чуждестранни висши училища се регламентира от Наредбата за държавните изисквания за признаване на придобито висше образование и завършени периоди на обучение в чуждестранни висши училища /обн. ДВ, бр. 69 от 2000 г., изм. и доп., бр. 25 и 79 от 2009 г., бр. 59 от 2010 г., бр.102 от 2011 г./ С писмо изх. № 06-00-18/27.01.2012 г. до висшето училище, издало дипломата на П. , е отправено искане за информация относно начина, методиката и формата на обучение, количеството на задължителните присъствени учебни часове, мястото и начина на провеждане на изпитите, както и копие от студентската му книжка . От получения на 21.03.2012 г. отговор на Междурегионалната академия за управление на персонала - У. е видно, че обучението на П. е проведено в Б., а така също и че е полагал изпитите си в Б.. В изпратеното копие на студентската книжка на П. фигурират имената на

български преподаватели, провеждали лекциите и изпитите по преобладаваща част от изучаваните от Вас дисциплини. Поради гореизброените обстоятелства се приема, че е налице хипотезата на чл. 7а, ал. 1, т. 2 от Наредбата, и дипломата на П. не се допуска до оценяване за съответствие с държавните изисквания за придобиване на висше образование в Р Б., тъй като е издадена от чуждестранно висше висше, признато от компетентен държавен орган на съответната държава по местонахождение на висшето училище за част от системата ѝ на светско висше образование, но обучението е проведено в структура на територията на друга държава, която не е открита и не функционира по законоустановения ред.

Между страните е поставен спор за допустимост на оспорването с оглед наличието или липса на индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол за законосъобразност пред АССГ. Жалбоподателят твърди, че писмото има белезите на индивидуален административен акт и подлежи на съдебен контрол за законосъобразност пред АССГ, а ответникът оспорва, че същото е част от производството по отказ и не подлежи на самостоятелен контрол за законосъобразност. След анализ на събраните по делото доказателства и след обсъждане на становищата на страните, АССГ в настоящия състав приема следното: В действителност с НАРЕДБА за държавните изисквания за признаване на придобито висше образование и завършени периоди на обучение в чуждестранни висши училища се определят държавните изисквания за признаване на придобито висше образование и на завършени периоди на обучение в чуждестранни висши училища /чл. 1 от наредбата/. Съгласно чл. 2 от същата наредба, право на признаване на придобито висше образование и на завършени периоди на обучение в чуждестранни висши училища имат български граждани, чужденци и лица със статут на бежанци, които са се обучавали във висши училища, създадени и функциониращи по законоустановения ред в страната, в която е придобито висшето образование, или са завършени периодите на обучение. В. П. е декларирал българско гражданско, като претендира да се е обучавал във висше училище, създадено по законоустановения ред в страната, в която е придобито висшето образование. Ето защо, за признаване на придобитото висше образование същият е подал заявление (вх.№ 06-00-18/16.01.2012 год.) за признаване на придобито висше образование от Висше учебно заведение „Междурегионална Академия по управление на персонала“ - [населено място], Р. У., по специалността „Административен мениджмънт“ - Диплома за магистър ДМ № 136379 от 15.10.2011 год. (рег.№ 132307), с което му се присъжда степен магистър за „Мениджър на административна дейност“, както и Диплома за магистър ДИ № 024829 от 15.10.2011 год. (рег.№ 187). Към заявлението са представени документи в превод от украински език на български език, извършен от лицензиран преводач, със съответната заверка и легализация от Дирекция „К. отношения“ при Министерство на външните работи. Горните факти се признават и от двете страни и не са спорни по делото. Съгласно чл. 4 от сочената наредба, висше образование, придобито в чуждестранно висше училище, се удостоверява с диплома или с друг аналогичен документ, издаден от образователна институция, призната от компетентен държавен орган за част от системата на светското висше образование на съответната държава. В конкретната хипотеза, за удостоверяване на този факт са приложени два броя дипломи на л. 15 и на л. 18 от делото.

Съгласно чл. 5 от наредбата, признаването на висше образование, придобито в чуждестранни висши училища, е официално писмено потвърждение на стойността на

дипломата за висше образование или на друг аналогичен документ, издаден от образователна институция, призната от компетентен държавен орган за част от системата на светското висше образование на съответната държава, като същото се извършва с определена цел, изрично визирана в наредбата.

Съгласно чл. 7 от наредбата, процедурата по признаване на висше образование, придобито в чуждестранни висши училища, се организира от висшето училище в случаите по чл. 6, т. 1 и министъра на образованието, младежта и науката чрез Националния център за информация и документация (НАЦИД) в случаите по чл. 6, т. 3.

В конкретната хипотеза се касае за чл. 6 т.3 от наредбата и компетентен да се произнесе и да проведе процедурата е министърът на образованието, младежта и науката чрез Националния център за информация и документация (НАЦИД). Процедурата се регламентира в устройствения правилник на Националния център за информация и документация и в сочената погоре наредба.

Според чл. 8 от наредбата, лицата, желаещи признаване на висше образование, подават писмено заявление, към което представят определени документи, посочени в такста на наредбата. По делото не се спори, че заявление е подадено, като ответникът не оспорва и документите приложени към заявлението.

Видно от писмо с изх. № 06-00-18/27.01.2012 г. – л. 62 по делото, на основание чл. 10, ал. 1, т. 1 от Наредбата за държавните изисквания за признаване на придобито висше образование и завършени периоди на обучение в чуждестранни висши училища /обн. ДВ, бр. 69 от 2000 г., изм. и доп., бр. 25 и 79 от 2009 г., бр. 59 от 2010 г., бр.102 от 2011 г./ от заявителя е поискано да представи в двумесечен срок следните документи: 1. копие на студентска книжка; 2. виза за обучение в страната, издала дипломата или справка от МВР/МВНР за входящи и изходящи визи за периода на обучение във висшето училище; 3. документ за адресна регистрация в населеното място, в което е проведено обучението или друг документ, удостоверяващ, че обучението е проведено в страната, издала дипломата за висше образование; 4. описание в свободен текст както на начина на провеждане на обучението, така и на начина и мястото на полагане на изпитите. Писмото е получено лично от упълномощеното от заявителя лице на 27.01.2012 г., видно от направеното върху текста на писмото отбелязване. Жалбоподателят В. Ц. П. не е представил исканите документи в двумесечния срок, който факт не се оспорва от него. С писмо на ответника изх. № 06-00-18/27.01.2012 г., на основание чл. 10, ал. 1, т. 1 от Наредбата за държавните изисквания за признаване на придобито висше образование и завършени периоди на обучение в чуждестранни висши училища /обн. ДВ, бр. 69 от 2000 г., изм. и доп., бр. 25 и 79 от 2009 г., бр. 59 от 2010 г., бр.102 от 2011 г./ от Междурегионална академия за управление на персонала е поискано да представи информация относно начина, методиката и формата на обучение, количеството на задължителните присъствени учебни часове, мястото и начина на провеждане на изпитите, както и копие от студентската книжка на лицето. От получения отговор с вх. № 06-00-18/21.03.2012 от Междурегионалната академия за управление на персонала - У. е видно, че обучението на г-н В. Ц. П. е проведено в Б., а така също и че е полагал изпитите си в Б.. В изпратеното копие на студентската книжка на лицето фигурират имената на български преподаватели, провеждали лекциите и изпитите по преобладаваща част от изучаваните дисциплини.

Със заповед № РД – 09 – 370/02.04.2012г на основание чл. 13 ал.1 и ал.2 от

Правилника за устройството и дейността на НАЦИД във връзка с чл. 7 ал.2 от Наредбата за държавните изисквания за признаване на придобито висше образование и завършени периоди на обучение в чуждестранни висши училища министърът на образованието, младежта и науката е определил Съвет по академично представяне в състав по заповедта, който да извършва дейностите по чл. 14 ал.1 и ал.2 от Правилника за устройство и дейността на НАЦИД.

На 23.04.2012г е проведено заседание на Съвета по академично признаване на основание чл. 7 ал.2 от горната наредба. Съставът на съвета е според текста на посочената погоре заповед. Същият е заседавал в пълен състав. Съветът е изслушал и обсъдил експертните становища на консултантите по представените документи за признаване на придобито висше образование в чуждестранни училища и са взели решение да не се допуска до оценяване за съответствие с държавните изисквания за придобиване на висше образование в РБългария на основание чл. 7а ал.1 т.2 от наредбата заявлението на В. Ц. П., 06-00-18/16.01.2012г. Според съдета, П. е завършил междурегионалната академия по управление на персонала, У., специалност Административен мениджмънт на ОКС магистър. Изготвено е писмо до заявителя с искане за представяне в 2 месечен срок на допълнителна информация и документи, включително описание в свободен текст на организацията на провеждане на учебния процес и на начина и мястото на полагане на изпитите. Писмото е получено от лицето на 30.01.2012г. Заявителят не е представил поисканите документи и информация в определения му 2месечен срок от датата на получаване на писмото. Изготвено е писмо до висшето училище с искане на информация относно начина, методиката и формата на обучение, количеството на задължителните присъствени ,чебни часове, мястото и начина на провеждане на изпитите, както и копие от студентската книжка на лицето. От получения отговор е видно, че обучението е проведено в България, а също така изпитите са положени в Б.. Представена е и студентска книжка с посочени имената на български преподаватели, провеждали лекциите и изпитите по преобладаващата част от изучаваните дисциплини. Вследствие на горепосоченото, дипломата не се допуска до оценяване за съответствие с държавните изисквания за придобиване на висше образование в РБългария, тъй като е издадена от чуждестранно висше училище, признато от компетентен държавен орган на съответната държава по местонахождение на висшето училище за част от системата ѝ на светско висше образование, но обучението е проведено в структура на територията на друга държава – РБългария, която не е открита и не функционира по законоустановения ред.

Предвид така взетото решение на съвета, от изпълнителния директор на НАЦИД е изпратено писмо до В. П., с което същият е уведомен за недопускането.

Предвид така установените факти, съдът приема, че производството по делото е допустимо: Безспорно г-н П. е лице, което има правен интерес да оспорва отказа да се допусне до оценяване за съответствие с държавните изисквания за придобиване на висше образование в РБългария . По делото липсват доказателства на същия да е връчено копие от решението на съвета, който е постановил отказа. Формулировката на жалбата сочи, че същата е срещу писмото на изпълнителния директор, но П. не е уведомен за друг акт, от който да настъпват посочените погоре правни последици . С писмото, същият е уведомен за отказа и съдът приема, че предмет на спора е именно законосъобразността на отказа да се допусне до оценяване за съответствие с държавните изисквания за придобиване на висше образование в РБългария представена от заявителя диплома. От цялото съдържание на жалбата е видно, че се

оспорва именно този отказ и съдът следва да приеме за решаване спора по същество, тъй като отказът засяга права на заявителя и последният има право на жалба срещу този отказ. Приемането на обратното би означавало отказ от правосъдие – съдът не може буквално да приеме жалбата на П. като жалба срещу уведомителното писмо и да прекрати производството по делото, каквато е версията на ответника. По отношение на възражението на ответника, че този акт е междинен в производството по издаване/отказ да се издаде окончателния акт, АССГ не приема това становище. В действителност, съгласно чл. 10 от наредбата, признаването на висше образование включва различни етапи, включително и проверка за основанията по чл. 7а. Отказът да се допусне до оценяване за съответствие с държавните изисквания за придобиване на висше образование в РБългария на представена от заявителя диплома обаче е самостоятелно правомощие на НАЦИД, регламентирано в чл. 7а от наредбата и този отказ е финален, като същият не се следва от допълнителен акт, който да поражда правни последици и да подлежи на съдебен контрол. С този отказ се приключва процедурата, като заявителят не се допуска до процедура по провеждане на признаване на придобито висше образование, като поради някаква нередовност заявителят не е допуснат до същинско оценяване за съответствие. Съдът не може да не приеме, че този отказ засяга права на заявителя и същият има право на съдебен процес за установяване законосъобразността на отказа. Предвид горното, съдът приема оспорването за допустимо. По отношение на срокове за оспорване, съдът приема, че по делото не са представени доказателства за връчване на постановените актове, поради което не може да се пресмята и преклузивен срок за оспорване. Липсва възражение за недопустимост поради просрочие.

След анализ на доказателствата по делото и предвид становищата на страните, съдът приема жалбата за неоснователна при следните изводи от правна страна:

Погоре, при установяване на фактическата обстановка по делото, съдът е проследил реализираната процедура по признаване на придобито висше образование в чуждестранно висше учебно заведение, като приема, че същата е реализирана в съответствие с нормативните разпоредби на Наредба за държавните изисквания за признаване на придобито висше образование и завършени периоди на обучение в чуждестранни висши училища и ПРАВИЛНИК за устройството и дейността на Националния център за информация и документация. Решението за отказа е взето от компетентен орган при законосъобразно определен състав на Съвет по академично признаване на заседание проведено при необходимия кворум и взето с необходимото мнозинство. Решението е обективизирано в нарочен писмено протокол № 99/23.04.2012г, подписан от председател и секретар. Председател на Съвета по академично признаване е изпълнителния директор на НАЦИД и същият като ответник в производството по делото е взел участие за установяване законосъобразността на постановения отказ. Председателят на съвета – изпълнителен директор на НАЦИД е уведомил заявителя за отказа и последният е реализирал правото си на жалба до съда. АССГ не приема възражението на жалбоподателя, че в процедурата по издаване на оспорвания отказ са допуснати съществени процесуални нарушения. Взетото решение е мотивирано – изложени са фактически и правни основания за взетото решение в нарочна писмена форма. Фактите, установени от съвета се установяват от доказателствата по делото.

По отношение на материалната законосъобразност на приетия отказ, съдът приема, че в действителност нормата на чл. 7а ал.1 т.2 от Наредбата, вменява в компетентност на

НАЦИД да не допуска до оценяване за съответствие с държавните изисквания за придобиване на висше образование в Р. Б.: т. 2 : диплома, издадена от чуждестранно висше училище, признато от компетентен държавен орган на съответната държава по местонахождение на висшето училище за част от системата ѝ на светско висше образование, но обучението е проведено в структури на територията на друга държава, които не са открити и не функционират по законоустановения ред. Създаденият с нарочна заповед съвет по академично признаване с председател изпълнителния директор на НАЦИД е взел решение именно с правно основание чл. 7а ал.1 т.2 на наредбата, като съставът на сочената правна норма покрива установените факти по делото, като съдът приема, че е налице както фактическо, така и правно основание за постановяване на процесния отказ. Безспорно се установява по делото, че реалното обучение на П. е проведено не на територията на У., а на територията на РБългария, с български преподаватели в структура, която не е открита и не функционира по законоустановен ред. Заявителят не ангажира доказателства за установяване на противното. Изложените от П. аргументи за оформяне на публичните актове по сочената Конвенция за премахване на изискването за легализация на чуждестранни публични актове са неотносими към посоченото от ответника основание за отказ. Последното е самостоятелно основание за отказ да се допусне дипломата до оценяване за съответствие.

Предвид гореизложеното, АССГ в настоящия състав приема оспорването за неоснователно, поради което същото следва да бъде отхвърлено.

Воден от горното АССГ

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорване на В. Ц. П. от [населено място] срещу отказ да се допуснат до оценяване за съответствие с държавните изисквания за придобиване на висше образование в РБългария дипломи на В. Ц. П. по заявление 06 – 00 – 18/16.01.2012г., по решение на Съвет по академично признаване, обективизирано в Протокол № 99/23.04.2012г с председател изпълнителен директор на НАЦИД.

Решението подлежи на оспорване пред ВАС на РБългария в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

Препис от решението да се изпрати на страните по делото.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: